

TOTALITA

(centralismus)

Totalita = totální zmatení tří principů sociálního organismu (kultura, politika, ekonomie), jejich spravováním z jediného centra:

*„Ve starých kolejích už to dál nepůjde!
Budeme-li nadále žít, jak lze žít bez impulsů z duchovního světa,
pak sice budeme moci dál rozvíjet průmysl, banky, univerzity... a vykonávat různá povolání,
to vše ale povede k úpadku, k zániku civilizace...
Dnes nejde o to říkat: „Tak radikálně to nesmíme brát!“
Nebýt v tomto ohledu radikální vlastně znamená napomáhat vplouvání do úpadku lidstva.“*
(Rudolf Steiner)

Skutečnou galerií různých druhů totalit, střídajících se v čase za sebou, se stala střední Evropa. Tyto totality lze charakterizovat podle toho, který ze tří sociálních principů (politika, kultura, ekonomie), je v dané totalitě nadřazen ostatním.

Tak r. 1914 nahradil T. G. Masaryk mnohonárodnostní monarchii (rakousko-uherskou) mnohonárodnostní republikou zvanou Československo, která se hlásila k liberalistickým idejím tzv. „demokracie“. Demokracie však v principu není než ekonomickou totalitou, jež upřednostňuje zájmy hospodářské organizace (nadřazenost a podřizenost), nad zájmy organizace politické (nad občanskou rovnost) i kulturní (nad individuální svobodu - např. rakouskou „germanizaci a maďarizaci“ nahradila tzv. „čechoslovakismem“)...

R. 1938 nahradil Adolf Hitler československou ekonomickou totalitu (demokracii) totalitou kulturní, zvanou „Protektorát Böhmen und Mähren“, upřednostňující zájmy kulturní (národní a rasové) nad zájmy politické i hospodářské.

R. 1948 zavedl Josef Stalin totalitu politickou, upřednostňující zájmy politické (vládu jedné strany) nad zájmy kulturní i hospodářské...

R. 1989 zavedl FED (dnes již světový bankovní systém jednoho rodinného spolku) opět totalitou ekonomickou (jakousi finanční demokracii)...

Tím se uzavřel bludný kruh tří druhů totalit, které se chovají despoticky, v zájmu úzkého kruhu tzv. „elity“, na úkor ostatních. Útlak většiny totalitní menšinou je buď zjevný (nedemokratický) nebo skrytý (demokratický). Obojí útlak se pokrytecky odvolává na tzv. „vyšší zájmy“ utlačované většiny...

Také „stát“, ve smyslu „zastupitelské demokracie“ vychází z původního „majestátu“, jímž byl jediný suverénní panovník (diktátor, císař, král, kníže atp.), zatímco ostatní byli jeho poddanými:

„Já jsem stát!“ (Ludvík XIV.)

V zastupitelské demokracii je moc majestátu rozdělena mezi vymezenou mnohost diktátorů (státníků), usilujících o pravidelné střídání v centralizovaných institucích moci zákonodárné, soudní a výkonné (policie, armáda atp.). Aby se k moci nedostal (na jejich úkor) zase jen jeden diktátor (nejschopnější nebo všeho schopný jedinec), odvozují své mocenské (hlavně však výnosné) postavení od veřejného mínění, tj. od tzv. „vůle lidu“, pravidelně projevované ve volbách poslanců („zástupců lidu“) do zákonodárného sboru. O přidělení zvláště výnosných postů (v institucích moci zákonodárné, soudní a výkonné) se postarají již samotní poslanci, zpravidla podle zásady „něco za něco“ (ruka ruku myje).

Lidové mase voličů garantují zvolení demokratičtí diktátoři vymoženosti tzv. „státní příslušnosti“, jejímž nejdůležitějším úkolem je povinnost pečovat o blahobyt elity a jejich přísluhovačů:

„Neptejte se, co pro vás udělá stát, ale co vy uděláte pro stát!“ (J. F. Kennedy)